

Cultures

TEATRE | MÚSICA | LLETRES | DANSA | ART | TRADICIONS | CINE | TELEVISIÓ

PAISATGES URBANS A MANRESA ► La sala d'exposicions el Casino acull la mostra «Ciutat i camp» que signa l'artista alemanya Ingrid Rodewald: retallant cartells publicitaris construeix paisatges urbans. Es podrà visitar fins a l'1 de març

El Casino ensenya, a cop de collage, l'imperfecte encaix entre camp i ciutat

► L'alemanya Ingrid Rodewald construeix els seus paisatges unint una infinitat de retalls de papers

OSCAR BAYONA

Roger Junyent

MANRESA

■ L'encaix entre la ciutat i el camp sempre ha estat complex, tal com també ho és la minuciosa feina que exposa l'artista alemanya Ingrid Rodewald al Casino, en el que és la primera mostra que acull aquest 2020 l'espai cultural.

Ciutat i camp es va inaugurar ahir al vespre a la sala d'exposicions del Casino i les obres de Rodewald, en certa manera, juguen a la confusió. Tal com explicava la regidora de Cultura de l'Ajuntament de Manresa, Anna Crespo, els quadres «enganyen una mica». De lluny, algunes obres semblen pintures, altres fotografies però la realitat és que quan un s'hi acostava descobreix que els diferents paisatges han estat construïts a base de collages. En alguns la sensació és que la natura s'infiltra en els espais urbans i en d'altres es percep com les ciutats han anat fent seva la natura.

La inauguració d'ahir va comptar amb la presència de l'artista que va aprofitar l'ocasió per explicar el sentit i quina és la seva forma de treballar. Per a Rodewald, les seves obres reflecteixen la petjada humana –edificis, grues, horts– sense que en cap dels quadres apareguin persones, en el que acaba sent també, una reflexió sobre la solitud amb la qual sovint es viu a les grans ciutats.

L'artista alemanya va revelar que en les seves obres s'inspira en paisatges reals, alguns de catalans, encara que un cop passats

L'artista, durant la inauguració d'ahir, amb una de les seves obres al fons

per les seves mans, l'espectador pot fer seu sense ni arribar a identificar d'on ha sorgit la idea.

A l'hora de fer les seves obres, Rodewald també va narrar que utilitza el reciclatge. Els diferents trossos de paper que enganxa sobre les teles provenen de cartells publicitaris dels quals en retalla fragments que s'acaben convertint en els píxels que finalment formen les seves obres, enganxades sobre teles o fustes.

Així, els papers que en el seu moment formaven part de cartells molt colorits que anunciaven festes, concerts o altres productes, ara, tenen un to més discret per

Els quadres de lluny semblen pintures o fotografies, però en realitat són collages que mostren paisatges urbans

L'artista crea els paisatges a base de píxels procedents de cartells publicitaris que ella mateixa recicla

mostrar aquest encaix entre el camp i la ciutat. L'autora va explicar, també, que la seva és una forma «molt econòmica de treballar», el que li dona «molta llibertat» de creació.

Ingrid Rodewald (1972) va estudiar a l'Acadèmia Estatal de Belles Arts de Karlsruhe, entre els anys 1999 al 2004. Posteriorment, mestratge amb el professor Andreas Slominski. Rodewald viu i treballa a Karlsruhe i Estrasburg i vista Catalunya regularment. Les seves obres formen part de col·leccions públiques i privades a Alemanya, França, Itàlia i Dubai.

La mostra es podrà veure a la Sala Gran del Casino fins al proper 1 de març i el divendres 31 de gener, a les 6 de la tarda, s'oferirà una visita-taller familiar entorn del collage que anirà a càrrec de l'artista Anna Cayuela.

«1917»: UN FILM QUE NO T'HAURIES DE PERDRE

CINEMA CRÍTICA

Jordi Bordas

1917

► **Gran Bretanya, EUA, 2019. Drama històric. 119 minuts. Direcció:** Sam Mendes. **Guió:** Sam Mendes i Krysty Wilson-Cairns. **Intèrprets:** George MacKay (Lance Corporal Schofield), Dean-Charles Chapman (Lance Corporal Blake), Mark Strong (capità Smith), Andrew Scott (tinent Leslie), Richard Madden (tinent Joseph Blake). **Pantalles:** Bages Centre (Manresa), Guíu (la Seu), Ateneu (Igualada) i Yelmo (Abrera).

La Primera Guerra Mundial (1914-18) fou una de les tragèdies col·lectives que van marcar profundament la història del segle XX. Un episodi terriblement dolorós que ha inspirat una filmografia llarga i excel·lent, farcida de títols mítics: *La gran il·lusió*, *Senders de gloria*, *Johnny cogió su fusil...* Podem integrar perfectament el nou projecte de Sam Mendes a la llista de pel·lícules imprescindibles que han tractat un dels conflictes bèl·lics moderns més devastadors. *1917* s'inspira en les experiències de l'avi del director anglès, i ens apropa a dos joves soldats britànics, Schofield i Blake, que han estat escollits per fer una missió extremadament perillosa i crucial per evitar la mort d'un miler de soldats. El llargmetratge sobresurt, d'entrada, perquè aborda un tema (i una iconografia), que hem pogut veure en desenes de cintes, amb una mirada diferent, rabiosament personal, que converteix *1917* en una experiència tan estimulants i poderosa com aterridora. El film és rodat teòricament amb un únic pla-seqüència (recorda conceptualment la recent i impressionant *Utoya, 22 de julio*), i aquesta opció expressiva aconsegueix que ens submergim literalment en un malson vertiginós i angoixant. La cinta està banyada per un realisme esmolat que s'aferma en una subtils porta-tosa: cada gest, cada mirada, cada diàleg, estan carregats d'un significat molt precís i enriquidor. *1917* ens colpeja contínuament amb un horror extraordinàriament sensitiu (sentim pràcticament la sang i el fang), però el panorama atroc de la guerra no ha eliminat l'alè humà, que l'autor de *Revolutionary Road* sap plasmar amb un lirisme esquinçador. El millor treball de Mendes i una de les fites indispensables de la temporada.

El Col·legi d'Arquitectes de Manresa acull l'exposició surienca «Pedres i barraques»

► La seu del Col·legi d'Arquitectes a Manresa acull l'exposició surienca *Pedres i Barraques. Les construccions de pedra seca*. Aquesta és la primera presentació que es fa d'aquesta exposició fora de Síria, on es va poder veure a Cal Balaguer del Porxo. L'exposició va ser impulsada per l'àrea de Cultura de l'Ajuntament i produïda per l'empresa especialitzada Molècula, amb la participació de l'estudiós surienca Albert Fàbrega com a comissari, i del fotògraf surienca Pascual Robles com a autor de la majoria d'imatges. La mostra ofereix una panoràmica àmplia sobre la història d'aquestes construccions i la seva importància com a element característic del món agrari, i especialment del món de la vinya i el vi. La mostra es va inaugurar aquesta setmana a Manresa, i en el transcurs de l'acte inaugural el secretari de la demarcació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya a les comarques centrals, Enric Massana, va expressar la satisfacció d'aquesta institució per la presència de l'exposició a la seva seu.

ARXIU PARTICULAR